

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

XIII. De Vtrama insula, & gente barbarissima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

postasie immunditias congrua diluant satisfactione, indulgentia petitâ Doctoris.

Dux itaque talibus modis à beato viro mitigatus, licet nimis murmurantem exercitum, utpote prædæ audiri, versis aquilis, ad sua redire præcepit.

Dux Polonia
domum rever-
titur cum ex-
ercitu.

Porrò Episcopus voti compos, cum legatis rediens, attornitis gregibus suis, optatæ pacis & securitatis nuncium reportauit: & quantum illi pridem de metu belli mœstificati fuerant, & concussi, in tantum alacres facti sunt, & in fide Christiana fundati; sanè Doctori suo adscribentes patriæ liberationem: seruusque Dei magnificatus est vehementer, in terra Pomeranorum. Ille verò nihil meritis suis tribuens, tanto se humiliorem apud Deum & homines exhibuit, quanto sine illius auxilio se nil posse sciebat: dimittensque numerosos, de quibus supra dictum est, Marchioni & Saxonibus gratias egit pro bona voluntate, de Dei operibus & de suo statu, mandans quæ audissent, & vidissent, ad Dei gloriam domini narrare.

De Verania insula & gente barbarissima.

C A P V T X I I I .

Vrat autem Vnoimiae illis diebus Dux pariter & sefridus: Episcopus. Est autem insula quædam non longè à ciuitate illa, habens mare interiectum, quasi iterum nere unius diei, Verania nomine. Sed loci huius incolæ duri erant & barbari, singulari feritate crueles. Hi prædicatione beati viri dudum compertæ, omnia, quæ de illo dicebantur, aspernati, mortem ei, si ad eos veniret, minabantur. Sed quod amplius duras eorum minas audierat, eò amplius in animo suo fixum habebat, illo ire, speransibi martyrij coronam se adepturum. De hoc verò cum Duce & aliis familiaribus suis, dum consilium tractaret, propter immanitatem

*Edi. Canif.
cap. 10.*

*Feritas incola-
rum Veraniae
Insulae.*

S. Otto cogitat periculi ab omnibus dissuasus est: quod a gerrimè ferens, in clam petere Veniam.

Hoc sentientes illi, cautius eum obseruabant, nullamque secreti opportunitatem, quod id aggredi posset, ei concedebant: salutem illius, vitamq; longiorem multis vtilem ac necessariam memorantes. Verum desiderij magnitudine nihil huiusmodi rationum audire potuit, illos modicæ potius fidei arguens, ac pusillanimitatem eorum increpitans, fidem Christianam factis magis firmandam aiebat, quam verbis, satisque inertes æternæ vita. Prædicatores, qui pro illa vitam præsentem expendere formidarent. Et quid, inquit, fieret, si in his barbaris nationibus euangelizantes pro Christi nomine omnes occumberemus? Nimirum gloriior esset prædicatio, quæ Martyrum sanguine firmaretur. Sed, ô dolor, de tanto fratum numero, nec unus, puto, dignus habebitur, morte sua devita, quam speramus, perhibere testimonium. At qui verbis talibus verecundia nata est trepidantibus.

De Udalrico sacerdote illuc directo euangelizandi gratia.

C A P V T X I V .

Sefridus.

Edit. Canif.

cap. 10.

Udalricus offert suam operam pro Vera-nia insula.

Rosicitur Udalricus ad littus, unde soluerat.

Dalricus autem venerabilis sacerdos constantior effectus, sciens hoc etiam seni placere, huic se periculo intrepidus offerebat. Comitem tatum & vice ducem postulans. Accepta igitur benedictione paraturam sacerdotalem, calicem quoque & librum, & cetera, quæ facienda Missæ ratio postulat, assumens, nauem concendit. Sed nos videntes fratrem nostrum vnicè charum solum ad martyrij palmam properantem, cum dehortari eum non auderemus, viam eius lacrymis vberioribus prosecutis sumus; qui horis quasi tribus prosperis flatibus nauigans, fere iam ab oculis nostris ablatus fuerat. Et ecce tempestas oritur, ventisq; contrariis ratem huc, illucq; pellentibus, viam tenere non potuit: sed ad littus vnde exierat, post multam fatigacionem appulsus est. Ille